

ת"פ (רחובות) 4228-10-23 - מדינת ישראל נ' אוראל מידאני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 4228-10-23 מדינת ישראל נ' מידאני

לפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם אוראל מידאני

גזר דין

1. הנאשם הורשע, עפ"י הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע שתי עבירות **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. בהתאם להסכמת הצדדים, בוטל כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם ב - ת"פ 14638-11-23, ואילו כתב האישום בתיק שבכותרת תוקן. לשאלת העונש טען כל צד באופן פתוח.

כתב האישום המתוקן:

3. עפ"י כתב האישום המתוקן, ביום 27.09.23, הגיע הנאשם למאפייה של המתלוננת, גב' צופית כבתי (להלן: "**המתלוננת צופית**") ואיים על ביתה, נועם כבתי (להלן: "**המתלוננת נועם**"), באומרו: "**ההורים שלך ישבו עליך שבעה, אני אפגע בכולכם, אתם לא תכנסו לבית**". בהמשך, ביום 28.09.23, בשעה 02:00, נגנב הטלפון הנייד של המתלונן, מר יוסף כבתי והלה חשד כי הנאשם נטל אותו. בעקבות כך, התפתח בין השניים ויכוח. המתלוננת צופית, ביקשה מהמתלונן ומהנאשם להפסיק להתווכח במאפייה, ובתגובה איים עליה הנאשם באומרו: "**בת זונה, אני אפגע בך ובילדים שלך, את תשבי עליהם שבעה, אני אזיין אותך**". כשאמרה לו המתלוננת צופית כי בכוונתה להזמין משטרה, השיב לה הנאשם כי אינו מפחד וכי ממילא הוא מוזמן לחקירה בבוקר. בהמשך, שב הנאשם למאפייה ואיים על המתלוננת צופית באומרו: "**זבל, אני אפגע בך, אני אשפד אותך ואת הילדים שלך**". בהמשך, שב לחניית המאפייה כשהוא מחזיק מקל בידו והחל לצעוק לעבר המתלוננים "**אני אזיין אתכם**" וכן הרים אבן שהייתה במקום ואיים על המתלוננת צופית באומרו מספר רב של פעמים "**אני אפוצץ אותך, אני אפגע בך**".

4. שמעתי טיעוני הצדדים לעונש ואלו מפורטים בפרוטוקול. בתמצית אציין, כי ב"כ המאשימה בטיעוניה הדגישה את החומרה במעשיו של הנאשם, את העובדה שהנאשם הגיע למקום

עבודתם של המתלוננים, יום אחר יום, ופגע בתחושת הביטחון שלהם. ב"כ המאשימה טענה למתחם ענישה הנע בין מס' חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל. סופו של דבר, עתרה לגזור על הנאשם 3 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

5. מנגד, הדגיש ב"כ הנאשם את הודאתו של הנאשם, את העובדה שמתוך שני כתבי אישום שהוגשו כנגד הנאשם, אחד מהם נמחק כליל וכתב האישום שנותר צומצם משמעותית. הסניגור עמד על העבר המשפחתי המורכב שעמד ברקע לביצוע העבירות, על העובדה שהנאשם היה עצור מספר ימים וההשפעה של מעצר זה על הנאשם, על עמדת המתלוננים ביחס להליך המשפטי ולנאשם ועל היותו של הנאשם נעדר עבר הפלילי. הסניגור טען למתחם שתחילתו במאסר מותנה, ועתר להסתפק בעניינו של הנאשם בענישה צופה פני עתיד.

6. הנאשם בדברו האחרון פנה לבית המשפט באומרו, כדלקמן: **"אני מביע חרטה על הדברים שקרו באותה תקופה, זו תקופה לא טובה, איבדתי את אבא שלי ואת הבית שלי, לא היה לי אף אחד בעולם, גרתי ברחוב ולא היה לי מה לאכול ולשתות. אני מודע שעשיתי דברים לא טובים. אני מקווה שתתחשבי בי. אני בדרך טובה היום, אני עובד, אני גר באשדוד, לא נפתחו לי תיקים נוספים. אני לא עושה פשע, אני מתנהל נכון, אני לא מתעסק עם דברים שלא קשורים אליי".**

דין והכרעה:

7. גזירת הדין תיעשה בהתאם לעיקרון ההלימה, קרי, קיומו של יחס הולם בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בפסיקה הנוהגת ובמכלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. ב"כ המאשימה טענה בעניינו למתחם ענישה אחד לעבירות בהן הורשע הנאשם. ב"כ הנאשם טען, גם כן, שהאירועים המתוארים בכתב האישום מהווים מסכת עובדתית אחת. בבחינת נסיבות ביצוע העבירות ובמבחן "הקשר ההדוק" שנקבע בהלכת ג'אבר (ע"פ 4910/13 ג'אבר נגד מדינת ישראל), אני מקבלת עמדה זו ובהתאם לכך יקבע להלן מתחם ענישה אחד לעבירות בהן הורשע הנאשם.

מתחם העונש ההולם:

9. מתחם העונש ההולם נקבע, בהתאם לעקרון ההלימה, כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, ולצורך כך על בית המשפט להתחשב בשלושה שיקולים: הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בהם; הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם; ומדיניות הענישה הנהוגה (ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.8.2013)).

10. **הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו** ממעשיו של הנאשם הם ההגנה על שלומו ובטחונו

של הציבור, הגנה על בטחונו של אדם, זכותו של אדם לכבוד לשלוות נפש ולתחושת ביטחון.
11. **מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים במקרה דנא הינה ברף בינוני** - המדובר במלל מאיים ממשי וקונקרטי, שהושמע באופן פרונטלי ע"י הנאשם כלפי כל אחד מהמתלוננים; מדובר באיומים חוזרים לפגיעה בהם, תחילה באיום מילולי בלבד ובהמשך באמצעות חפצים - מקל ואבן - באופן המעצים את האיום ואשר אף טמון בהם פוטנציאל נוסף לנזק אם חלילה היה מחליט הנאשם להעביר את איומיו מן הכח אל הפועל. מאידך, מדובר באירוע ספונטני, לא מתוכנן ובלתי מתוכנן, אשר כאמור בוצע על רקע משפחתי מורכב בינו לבין המתלוננים וכן לאחר שהטיח המתלונן בנאשם כי הוא חושד שגנב לו את מכשיר הטלפון הנייד.

12. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירת איומים נותנת משקל לצורך במאבק בנגע האלימות המילולית שפשה בחברה הישראלית ככלל ומתפקידו של בית המשפט להעביר מסר ברור, באמצעות השתת עונשים מוחשיים, על מי שבוחר לפתור את קשייו האישיים באמצעות פגיעה קשה בשלוות נפשו ובתחושת הביטחון של אחר.

13. אפנה להלן לפסיקה, שיש בה ללמד על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות איומים; בחינה של פסקי דין רבים העוסקים בעבירות איומים, מלמדת כי בעת קביעת מתחם העונש ההולם נלקחות נסיבות שונות ובהן, מיהות המאיים והמאויים, הקשר בין השניים, הרקע להשמעת האיומים, אופיים וטיבם של האיומים, משך הזמן בהם הושמעו, הישנות העבירות, השאלה האם נלווה לאיום אקט פיזי, או נעשה שימוש בחפץ או אמצעי מדגים לצורך העצמה והמחשת האיום וכיוצ"ב. מהפסיקה הנוהגת, ניתן ללמוד, כי כאשר מדובר באיום חד פעמי, ללא שימוש בחפץ או באמצעי, לרוב נוהגים בתי המשפט לקבוע מתחם שהגבול התחתון הוא מאסר מותנה. בעוד שמתחם מחמיר יותר, שתחילתו במאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות, לרוב ייקבע כאשר מדובר באיומים חוזרים ונשנים, רצף של איומים, או במקרים בהם לעבירת האיומים נלוו עבירות אלימות נוספות. במובן זה, אין דין איומים שהושמעו בטלפון כדין איומים שהושמעו פנים אל פנים או בנוכחותם של אחרים, ואין דין איום חד פעמי כדין רצף של איומים. בהתאם לשיקולים אלו, בדרך כלל, נקבע הגבול תחתון של מתחם הענישה במאסר מותנה וזאת במקרים קלים יותר בהם עבירת האיומים עומדת לבדה. במקרים חמורים, הגבול התחתון עומד על מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 8 או 12 חודשי מאסר ולעתים אף יותר.

14. אבהיר, כי חלק מהמקרים שיובאו בסקירה שלהלן חמורים בהרבה מענייננו כאן, במובן זה שישנן עבירות נלוות נוספות כגון, אלימות פיזית והטרדות חוזרות ונשנות, ולפיכך יבוצעו ההבחנות הנדרשות: רע"פ 637/21 הרמן נ' מ"י (25.2.2021); רע"פ 2014/21 מ"י נ' חיון (22.3.2021); רע"פ 1491/19 פפיאשווילי נ' מ"י (10.1.2019); רע"פ 4976/18 ריאני נ' מ"י (12.8.2018); עפ"ג 64962-07-21 לוי נ' מ"י (17.1.2022); עפ"ג 42238-08-20 קטייב נ' מ"י (13.12.2020); עפ"ג 33513-01-15 מ"י נ' קובלדן (21.4.2015); ת"פ (רחובות) 45944-05-22 מ"י נ' אלקיים (19.10.2022); ת"פ (נתניה) 1997-09-19 מ"י נ' שושתרי (18.1.2022); ת"פ 21260-07-18 מ"י נ' אלבז (1.7.2020); ת"פ 68426-07-18 מ"י נ' ברכה (19.10.2020); ת"פ 35111-02-19 מ"י נ' לזר (19.12.2019). עיינתי גם בפסקי

הדין שהובאו לעיוני כחלק מטיעוניהם לעונש, אך לא היה בהם בכדי לשנות את מסקנותי לעיל, באשר למדיניות הענישה הנוהגת.

15. לאור האמור ובהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, במידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין מאסר מותנה ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

16. הנאשם, הורשע כאמור עפ"י הודאתו. אמנם, הודאת הנאשם נמסרה רק לאחר שהחלה שמיעת הראיות ונשמעה עדותם של שניים מהמתלוננים, אולם אין לומר כי העדויות נשמעו לריק, שכן בעקבות זאת, גובש הסדר הטיעון במסגרתו כאמור לעיל נמחק כליל אחד משני כתבי האישום שהוגשו כנגד הנאשם, והאחר תוקן וצומצם באופן משמעותי. לפיכך, בסופו של דבר יש לזקוף לנאשם, לכף זכות, את הודאתו וקבלת האחריות על מעשיו.

17. הנאשם נעדר עבר פלילי מכל מין וסוג שהוא וכן מאז ביצוע העבירות לא היתה לו הסתבכות פלילית נוספת.

18. הנאשם היה עצור מספר ימים לצרכי חקירה, בגין האירועים המתוארים בכתב האישום, ומפי בא כוחו שמעתי כי מעצרו השפיע עליו משמעותית. לכך יש משמעות במובן אלמנט ההרתעה שהיה לניהול ההליך הפלילי על הנאשם, אשר כאמור מאז ועד היום לא הייתה לו הסתבכות נוספת.

19. מן העדויות שנשמעו וכן מן הטיעונים לעונש, למדתי שהנאשם הינו בן משפחה של המתלוננים, וכי העבירות בוצעו על ידו זמן קצר לאחר שהתייתם מהוריו ואף איבד את מקום מגוריו, לאחר שהמתלונן רכש את הדירה בה התגורר עם אביו עובר לפטירתו המצערת, ושעה שהיה נתון במצוקה ובנקודת השפל בחייו בעטיין של אותן הנסיבות. נסיבות אלו וודאי אינן מהווה הצדקה לאופן שבו בחר הנאשם לפעול, אך הן נותנו הקשר לדברים בפרט שעסקין באדם שהתנהגות עבריינית אינה מהווה חלק קבוע בנוף חייו.

20. בדברו האחרון לפני מתן גזר הדין, הביע הנאשם חרטה על מעשיו, סיפר כי ביצע את המעשים על רקע אובדן אביו והבית בו התגורר, בתקופה שבה התגורר ברחוב והיה חסר כל. ואילו היום, עפ"י דברי הנאשם, הינו עובד ומתגורר בדירה באשדוד. הנאשם ביקש התחשבות ועתר כי בית המשפט יאפשר לו להמשיך ולשקם את חייו.

21. פרט לאמור, בעת גזירת דינו של הנאשם, מצאתי לייחס משקל משמעותי לעמדת המתלוננים ביחס להליך הפלילי ולנאשם; הן המתלונן והן בן משפחה נוסף, מר יואל מידאני, שהעידו בפני בית המשפט, הבהירו כי אינם מבקשים להחמיר עם הנאשם, ומבקשים את טובתו.

22. במכלול הטעמים שפורטו לעיל, הגעתי למסקנה כי נכון יהיה לכבד את עתירת ההגנה לעונש ולגזור את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם אותו קבעתי לעיל, בדמות מאסר מותנה משמעותי, לצד רכיב פיצוי כספי למתלוננים.

סוף דבר:

23. אשר על כן החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה בה הורשע.

ב. הנאשם ישלם למתלוננים פיצוי כספי, כמפורט להלן: למתלוננת נועם (ע.ת 4) ישלם הנאשם פיצוי כספי בסך של 1,000 ₪; למתלוננת צופית (ע.ת 2) ישלם הנאשם פיצוי כספי בסך של 1,500 ₪.

הפיצוי ישולם ב - 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 15.08.24 ובכל 15 לחודש שלאחריו.

המאשימה תעביר את פרטי המתלוננים למזכירות בית המשפט עד ליום 22.07.24.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט' תמוז תשפ"ד, 15 יולי 2024, במעמד הצדדים.